

ข้อเสนอเชิงนโยบาย

การขับเคลื่อนนโยบายสาธารณะ
เพื่อการจัดการภัยพิบัติ
โดยชุมชนและท้องถิ่นเป็นศูนย์กลาง

สารบัญ

ความเป็นมาและสถานการณ์

- ความเป็นมาและสถานการณ์ภัยพิบัติ 1
- กระบวนการรับฟังความคิดเห็นและให้ข้อเสนอเชิงนโยบาย 5
- สรุปทบทวน ปัญหา ความท้าทาย
ด้านการจัดการภัยพิบัติในประเทศไทย 8

กรอบแนวคิด ทิศทางการขับเคลื่อนนโยบายสาธารณะ เพื่อการจัดการภัยพิบัติโดยชุมชนและท้องถิ่นเป็นศูนย์กลาง

- เป้าหมายของการจัดการภัยพิบัติ 13
- กรอบทิศทางนโยบาย (Policy Statement) 14
- ข้อเสนอแนะนโยบายตามกรอบทิศทางนโยบาย 15

ภาคผนวก

- รายชื่อคณะทำงานวิชาการทบทวนข้อเสนอเชิงนโยบาย
การขับเคลื่อนนโยบายสาธารณะเพื่อการจัดการภัยพิบัติ
โดยชุมชนและท้องถิ่นเป็นศูนย์กลาง 20

ความเป็นมาและสถานการณ์

1. ความเป็นมาและสถานการณ์ภัยพิบัติ

สถานการณ์ภัยพิบัติธรรมชาติมีแนวโน้มเกิดบ่อยขึ้น สร้างความสูญเสียทั้งต่อชีวิต ทรัพย์สิน เศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม คิดเป็นมูลค่ามหาศาลในแต่ละปี ความเสียหายจากภัยพิบัติยังมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ในขณะที่มาตรการรับมือไปจนถึงนโยบายป้องกันเพื่อลดความสูญเสียยังมีช่องว่างและอุปสรรค ทำให้สถานการณ์ในหลายพื้นที่ยังต้องเผชิญกับความสูญเสียซ้ำซาก ปัญหาและความท้าทายที่สำคัญ ได้แก่ ช่องว่างของกฎหมายหรือนโยบาย ขาดการบูรณาการชุดข้อมูลและองค์ความรู้ ศักยภาพและขีดความสามารถของผู้ปฏิบัติงานหรือเครือข่ายยังไม่มากพอ สังคม ชุมชนและท้องถิ่นยังขาดความรู้ ความเข้าใจ หรือองค์ความรู้เดิมที่มีอยู่อาจไม่เพียงพอต่อความซับซ้อนของปัญหา และความหลากหลายของภัยพิบัติธรรมชาติ จนไม่อาจนำมาสู่การกำหนด มาตรการป้องกันและรับมือภัยพิบัติอันเป็นสาธารณภัยได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม และกลไกการจัดการภัยพิบัติที่มีในปัจจุบันยังอาจไม่เท่าทัน หรือรับมือกับอุบัติภัยใหม่ ๆ ที่เกิดขึ้นภายใต้การเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศที่ทวีความรุนแรงมากขึ้น

ภัยพิบัติที่มีแนวโน้มมากขึ้นทั่วโลกจากการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศ และการพัฒนาที่ทำลายระบบนิเวศน์ ที่ประชุมสหประชาชาติว่าด้วยการลดความเสี่ยงภัยพิบัติ ครั้งที่ 3 ณ เมืองเซนได ประเทศญี่ปุ่น ได้รับรองกรอบแนวทางการจัดการภัยพิบัติที่มีชื่อว่า Post - 2015 Framework for Disaster Risk Reduction เป็นกรอบการดำเนินงานของโลกระยะเวลา 15 ปี ข้างหน้า (พ.ศ. 2558-2573) มีเป้าหมายในการป้องกันและลดความเสี่ยงภัยพิบัติ ผ่านภาคเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และมาตรการด้านสิ่งแวดล้อม เพื่อลดความสูญเสียจากภัยพิบัติอย่างเป็นรูปธรรม และมีปฏิญญาเซนได (Sendai Declaration)

ที่เป็นคำประกาศของประเทศสมาชิกในการร่วมสนับสนุนการดำเนินการตามกรอบการลดความเสี่ยงจากภัยพิบัติหลังปี พ.ศ. 2558 รวมทั้งเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนของสหประชาชาติ หรือ SDGs ข้อที่ 13 เรื่องดำเนินการอย่างเร่งด่วนเพื่อต่อสู้กับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและผลกระทบที่เกิดขึ้น

สถานการณ์ระดับโลก ศูนย์วิจัยด้านระบาดวิทยาของภัยพิบัติ (Centre for Research on the Epidemiology of Disaster: CRED) รายงานผลกระทบที่เกิดจากภัยพิบัติในปี 2565 ไว้ว่า ภัยพิบัติธรรมชาติเกิดขึ้น 399 ครั้ง มีผู้เสียชีวิต 86,473 ราย ส่งผลกระทบต่อผู้คน 93.1 ล้านคน และเกิดความสูญเสียทางเศรษฐกิจสูงถึง 202.7 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ แม้ว่าจำนวนผู้ที่ได้รับผลกระทบจากภัยพิบัติในปี 2565 จะต่ำกว่าค่าเฉลี่ยรายปีในช่วงสองทศวรรษที่ผ่านมา แต่มีอัตราการเสียชีวิตสูงเกินกว่าทั้งค่าเฉลี่ย 20 ปีและค่ามัธยฐาน (อ้างอิงจาก CRED, 2023) สำหรับสถานการณ์ภัยพิบัติของประเทศไทยมีแนวโน้มเกิดขึ้นบ่อยครั้ง ทั้งชนิดที่เกิดขึ้นแบบฉับพลันก่อความเสียหายรุนแรง กับชนิดที่คาดการณ์ได้แต่ก่อความเสียหายอย่างกว้างขวาง กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย (ปภ.) ได้จัดประเภทภัยพิบัติไว้เป็น 7 ประเภท ได้แก่ (1) อุทกภัยดินโคลนถล่ม (2) พายุหมุนเขตร้อน (3) แผ่นดินไหว (4) สึนามิ (5) มหาอุทกภัย (6) ภัยแล้ง และ (7) ไฟป่า-หมอกควัน ซึ่งจะสร้างความสูญเสียทั้งต่อชีวิตทรัพย์สิน เศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อม คิดเป็นมูลค่ามหาศาลในแต่ละปี ตลอด 20 ปี ที่ผ่านมา ประเทศไทยต้องเผชิญกับความสูญเสียจากภัยพิบัติต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง จนมีผู้เสียชีวิตกว่า 10,000 คน และสร้างความเสียหายทางเศรษฐกิจสูงถึง 2.2 ล้านล้านบาท โดยเฉพาะอุทกภัยที่รุนแรงและยาวนานขึ้นส่งผลกระทบกับชาวบ้านเฉลี่ยปีละ 4.5 ล้านคน สร้างความเสียหายกว่า 4.8 พันล้านบาท หรือภัยแล้งที่กระทบกับประชาชนเฉลี่ยปีละ 8.4 ล้านคน สร้างความเสียหายเฉลี่ยปีละ 1,000 ล้านบาท

จากข้อมูลของกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย (ปภ.) และสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ประกอบกับข้อมูลแผนการจัดการ

ความปลอดภัยและปัจจัยเสี่ยงทางสังคม ปี 2560 ของสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) ระบุสถิติการเกิดภัยพิบัติ 8 ประเภท ได้แก่ อุทกภัย สึนามิ ดินโคลนถล่ม วาตภัย อัคคีภัย ภัยแล้ง การคมนาคมและขนส่ง และภัยจากไฟฟ้า ในช่วง 30 ปี นับตั้งแต่ปี 2532 -2566 ซึ่งให้เห็นว่าอุทกภัยเป็นภัยที่สร้างความเสียหายมากที่สุดเกิดขึ้นกว่า 40,000 ครั้ง มีมูลค่าความเสียหายกว่า 166,255 ล้านบาท รองลงมา คือ สึนามิ ซึ่งแม้จะเกิดขึ้นเพียงครั้งเดียวแต่สร้างความเสียหายมหาศาล มีผู้เสียชีวิตถึง 5,401 คน มีมูลค่าความเสียหาย 44,491 ล้านบาท อัคคีภัยเกิดขึ้น 63,949 ครั้ง มีมูลค่าความเสียหายกว่า 41,952 ล้านบาท รวมทั้งภัยแล้งมีความเสียหายในวงกว้างมีมูลค่าความเสียหายถึง 21,842 ล้านบาท และวาตภัยเกิดขึ้น 39,104 ครั้ง มีมูลค่าความเสียหายกว่า 5 พันล้านบาท

ประเภทภัยพิบัติ (ช่วงเวลา)	จำนวนครั้ง	ความเสียหาย			
		ได้รับผลกระทบ (คน)	บาดเจ็บ (คน)	เสียชีวิต (คน)	มูลค่าความเสียหาย (ล้านบาท)
อุทกภัย (2532 – 2566)	มากกว่า 40,000	143,815,970	9,575	4,850	166,255
ภัยแล้ง (2532 – 2566)	มากกว่า 20,000	285,370,847	N/A	N/A	21,842
วาตภัย (2532 – 2566)	39,104	6,108,449	2,025	1,234	5,997
อัคคีภัย (2532 - 2566)	63,949	447,006	6,426	2,379	41,952
สึนามิ (2547)	1	N/A	111,775	5,401	44,491
ดินโคลนถล่ม (2531 - 2555)	35	N/A	540	541	2,053
การคมนาคมและขนส่ง (2532-2552)	1,771,018	N/A	1,135,923	248,357	39,762
ภัยจากไฟฟ้า (2541-2552)	60,307	กินพื้นที่ประมาณ 60 จังหวัด /มีพื้นที่เสียหาย1,027,288 ไร่			

ที่มา: * โครงการสุขภาพคนไทย. 2556. ปรับจาก 18 ภัยพิบัติ ความเสี่ยงที่คนไทยต้องเจอ และวิธีบริหารความเสี่ยง 12 ตุลาคม 2555 ค้นเมื่อ 16 ธันวาคม 2567, จาก สำนักข่าวออนไลน์ไทยพับลิกา
เว็บไซต์: <http://thaipublica.org/2012/10/18-disaster-risk>

ที่มา : ศูนย์ข้อมูลสาธารณภัย กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ค้นเมื่อ 16 ธันวาคม 2567
จาก สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

เว็บไซต์ https://www.nesdc.go.th/ewt_dl_link.php?nid=9787

นอกจากนี้ ศูนย์สื่อสารวาระทางสังคม โดย Policy Watch –The Active ไทยพีบีเอส (Thai PBS) ได้สรุปสถิติภัยพิบัติ 4 ประเภทจากข้อมูลของกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย (ปภ.) นับตั้งแต่ปี 2547 เป็นต้นมา พบว่า ภัยแล้งส่งผลกระทบต่อประชาชนมากที่สุด รวม 151 ล้านคน ประมาณ 42 ล้านครัวเรือน ขณะที่อุทกภัยสร้างความเสียหายมูลค่ามากที่สุดรวม 7.6หมื่นล้านบาท (คำนวณจากค่าเงินในสกุลเงินบาท ณ วันที่ 19 ธันวาคม 2567 มีอัตราแลกเปลี่ยนเท่ากับ 34.58 บาท อ้างอิงจากThe active ศูนย์สื่อสารวาระทางสังคม ไทยพีบีเอส (Thai PBS)) น้ำท่วมเป็นภัยพิบัติที่คนไทยต้องเจอทุกปี ตลอดระยะเวลา 20 ปีมานี้มีผู้เสียชีวิตจากอุทกภัย 2,663 คน บาดเจ็บ 3,297 คน มูลค่าทางเศรษฐกิจเสียหายประมาณ 7.65 หมื่นล้านบาท ในแต่ละปีมีผู้ได้รับผลกระทบเฉลี่ยปีละ

ประมาณ 4.5 ล้านคน จำนวน 1.4 ล้านครัวเรือน ความเสียหายเฉลี่ยปีละประมาณ 4.8 พันล้านบาท ปี 2564 -2566 ซึ่งเป็นปีน้ำท่วมหนัก มีพื้นที่ถูกน้ำท่วมรวมกันถึง 26 ล้านไร่ เป็นพื้นที่การเกษตร 10 ล้านไร่ หากคำนวณด้วยค่าเฉลี่ยมูลค่าความเสียหายต่อพื้นที่น้ำท่วมช่วงหลังปี 2554 ใน 3 ปีที่ไม่มีข้อมูลนี้อาจมีมูลค่าความเสียหายมากถึง 2.7 พันล้านบาท

2. กระบวนการรับฟังความคิดเห็น และให้ข้อเสนอเชิงนโยบาย

2.1 เครือข่ายนักวิชาการด้านการจัดการภัยพิบัติภาคใต้ซึ่งประกอบด้วย นักวิชาการจากสถาบันการศึกษา ภาคประชาสังคม ผู้แทนหน่วยงานภาครัฐ เครือข่ายสื่อสาร คณะกรรมการและคณะทำงานสมัชชาสุขภาพภาคใต้ ได้ทบทวน ข้อมูลสถานการณ์ปัญหาด้านภัยพิบัติและข้อเสนอแนะนโยบายด้านการจัดการภัยพิบัติ เพื่อเป็นเอกสารนำเข้าในการจัดเวทีรับฟังความเห็น

2.2 มีการจัดเวทีรับฟังความเห็นด้านการจัดการภัยพิบัติระดับพื้นที่ โดยความร่วมมือระหว่างคณะทำงานวิชาการจากสถาบันนโยบายสาธารณะ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ เครือข่ายวิชาการ ภาคประชาชน และศูนย์สื่อสาร วารสารสังคม ไทยพีบีเอส (Thai PBS) ผ่านแพลตฟอร์ม เดอะแอดคทีฟ และ policy watch จำนวน 8 ครั้ง ดังนี้

(1) เวที policy forum ครั้งที่ 1 วันที่ 28 กันยายน 2567 ในหัวข้อเรื่อง City recovery Chiang Rai พื้นที่เมืองหลังภัยพิบัติจังหวัดเชียงราย

(2) เวที policy forum ครั้งที่ 2 วันที่ 28 ตุลาคม 2567 ในหัวข้อเรื่อง เตรียมพร้อมภาคใต้รับมือภัยพิบัติ ณ มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตพัทลุง

(3) เวที policy forum ครั้งที่ 3 วันที่ 7- 8 พฤศจิกายน 2567 ในหัวข้อ เรื่องระดมข้อเสนอนวัตกรรมเชิงนโยบายพื้นที่จังหวัดเชียงรายหลังภัยพิบัติเพื่อความยั่งยืน Build Block Greener Chiang Rai

(4) เวที policy forum ครั้งที่ 4 วันที่ 17 พฤศจิกายน 2567 ในหัวข้อ เรื่องเวทีทบทวนข้อเสนอแนะนโยบายภัยพิบัติภาคใต้ ณ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตตรัง

(5) เวที policy forum ครั้งที่ 5 วันที่ 29 พฤศจิกายน 2567 ในหัวข้อ เรื่อง “แม่ยาวโมเดล” เทศบาลตำบลแม่ยาว อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย

ข้อเสนอนโยบายการจัดการภัยพิบัติภาคประชาชน โดยเครือข่ายขบวนการชุมชนภาคเหนือ

(6) เวที policy forum ครั้งที่ 6 วันที่ 4 ธันวาคม 2567 ในหัวข้อเรื่อง เครือข่ายนักวิชาการภาคใต้ ถอดบทเรียนพื้นที่ภัยพิบัติภาคใต้ตอนล่าง 3 จังหวัด ชายแดนใต้ ประชุมพัฒนาข้อเสนอนโยบายการจัดการภัยพิบัติ

(7) เวที policy forum ครั้งที่ 7 วันที่ 12 ธันวาคม 2567 ในหัวข้อเรื่อง เครือข่ายนักวิชาการภาคใต้ ถอดบทเรียนพื้นที่ภัยพิบัติภาคใต้เพื่อพัฒนาข้อเสนอ นโยบายการจัดการภัยพิบัติ

(8) เวที policy forum ครั้งที่ 8 วันที่ 26-27 ธันวาคม 2567 เพื่อรับฟังความเห็นสรุปแถลงลายแทงนโยบายใหม่ภัยพิบัติ “นโยบายสาธารณะเพื่อการเปลี่ยนประเทศไทยพร้อมรับมือภัยพิบัติในภาวะโลกเดือด”

2.3 จัดประชุมแลกเปลี่ยนและรับฟังความคิดเห็นต่อข้อเสนอเชิงนโยบาย
ต่อการจัดการภัยพิบัติ โดยมีนักวิชาการ หน่วยงาน และภาคประชาสังคมที่
เกี่ยวข้องเข้าร่วมการประชุม จำนวน 2 ครั้ง ดังนี้

(1) จัดประชุมแลกเปลี่ยนและรับฟังความคิดเห็นต่อข้อเสนอเชิงนโยบาย
ครั้งที่ 1 วันที่ 20 มกราคม 2567 เพื่อทบทวนการพัฒนาข้อเสนอเชิงนโยบายด้าน
การจัดการภัยพิบัติ

(2) จัดประชุมแลกเปลี่ยนและรับฟังความคิดเห็นต่อข้อเสนอเชิงนโยบาย
ครั้งที่ 2 วันที่ 31 มกราคม 2568 เพื่อพิจารณาข้อเสนอเชิงนโยบายด้าน
การจัดการภัยพิบัติโดยชุมชนและท้องถิ่น

3. สรุปบทเรียน ปัญหา ความท้าทาย ด้านการจัดการภัยพิบัติในประเทศไทย

3.1 ด้านนโยบายและแผนการจัดการภัยพิบัติ

(1) โครงการพัฒนาของภาครัฐยังขาดการบูรณาการ และไม่ได้คำนึงถึงผลกระทบที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ นโยบายการพัฒนาเมืองที่ไร้ทิศทาง หรือการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น การไม่ปฏิบัติตามกฎหมายการใช้ที่ดินทำให้การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานสร้างในพื้นที่รับน้ำปิดกั้นเส้นทางระบายน้ำ ส่งผลกระทบให้เกิดภัยพิบัติและทำให้ภัยพิบัติที่เกิดขึ้นมีความรุนแรงมากขึ้น

(2) แผนป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยแห่งชาติเขียนไว้ดีและชัดเจน ซึ่งแต่ละหน่วยงานมีการจัดทำแผนรับมือภัยพิบัติของตนเองให้สอดคล้องกับแผนในระดับชาติ แต่เมื่อเกิดเหตุการณ์ไม่สามารถนำไปปฏิบัติจริงได้ และยังมีช่องว่างในการประสานงาน

(3) แผนเพื่อการจัดการภัยพิบัติในระดับท้องถิ่นยังขาดการมีส่วนร่วมจากประชาชนในพื้นที่

3.2 ด้านกฎหมาย

(1) พระราชบัญญัติป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย พ.ศ. 2550 ไม่สามารถแก้ปัญหาการจัดการภัยพิบัติได้อย่างเต็มที่ เนื่องจากการจัดการภัยพิบัติเกินความสามารถที่หน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่งจะบริหารจัดการได้เพียงลำพัง และการเกิดภัยพิบัติมักส่งผลกระทบโดยตรงต่อประชาชนในพื้นที่ที่เกิดภัยพิบัติ ข้อยกจำกัดของพระราชบัญญัติป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย พ.ศ. 2550 ประกอบด้วย

(1.1) การนิยามความหมายของ “ผู้ประสบภัย” ที่ยังไม่ครอบคลุมประชากรทุกกลุ่ม

(1.2) การเพิ่มการมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการภัยพิบัติ ตั้งแต่ก่อนเกิดภัยพิบัติ ระหว่างเกิดภัยพิบัติ และหลังเกิดภัยพิบัติ

(1.3) ปัญหากลไกคณะกรรมการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย จังหวัด และอำนาจในการจัดทำแผนการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจังหวัด รวมถึงอำนาจผู้ว่าราชการจังหวัดในการบัญชาการเหตุการณ์

(1.4) ขาดการกำหนดหน้าที่ในการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ในเขตท้องถิ่น การบริหารจัดการการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยในระดับ ท้องถิ่นหรือพื้นที่ (คณะกรรมการป้องกัน และบรรเทาสาธารณภัยตำบล)

(1.5) พระราชบัญญัติป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย พ.ศ.2550 ให้อำนาจผู้ปฏิบัติงานแต่ละระดับ แต่ไม่เอื้อต่อการจัดการภัยพิบัติของชุมชน

(2) ระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยเงินอุดหนุนราชการเพื่อช่วยเหลือ ผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน พ.ศ.2562 อนุญาตให้ผู้ว่าราชการจังหวัดขอ งบประมาณได้ไม่เกิน 20 ล้านบาท โดยต้องประกาศภัยพิบัติก่อน ดังนั้นเงิน งบประมาณดังกล่าวจะถูกใช้ในกิจกรรมหลังการเกิดภัยพิบัติแล้ว การตอบโต้ และฟื้นฟู) ส่งผลให้ขาดงบประมาณสนับสนุนกิจกรรมลดความเสี่ยงก่อน การเกิดภัยพิบัติ (การป้องกันและการเตรียมความพร้อมระดับจังหวัด)

3.3 ด้านมาตรการดำเนินการเตรียมความพร้อมก่อนเกิดภัย ขาดมาตรการ รองรับที่มีประสิทธิภาพ เช่น ระบบแจ้งเตือนภัย การวางแผนป้องกันและแก้ไข ปัญหาภัยพิบัติอย่างเป็นระบบ การฝึกซ้อมแผนของหน่วยงาน และแนวทางการจัดการภัยพิบัติต้องมุ่งเป้าที่ประชาชนเป็นหลัก และท้องถิ่นสนับสนุนตามกรอบ การดำเนินงานเซนได พ.ศ. 2558 - 2573 (Sendai Framework for Disaster Risk Reduction 2015 -2030) เพื่อการลดความเสี่ยงจากภัยพิบัติ แต่สถานการณ์ จริงท้องถิ่นไม่มีงบประมาณ

3.4 ด้านปัญหาการจัดการขณะเกิดภัย ยังขาดการบัญชาการเหตุการณ์ ที่ดีพอ เมื่อเกิดเหตุการณ์พบว่าระบบบัญชาการเหตุการณ์ (Incident Command

System: ICS) ไม่เป็นไปตามระบบ มีศูนย์ปฏิบัติการภัยพิบัติในพื้นที่แต่ไม่มีระบบ และกลไกบัญชาการ หรือไม่มีจุดประสานบัญชาการในพื้นที่ อาสาสมัครมีบทบาทสำคัญในการช่วยเหลือประชาชนเมื่อเผชิญเหตุแต่ก็ยังมียกจำกัดเรื่องงบประมาณ คน และเครื่องมือ ขาดระบบกระบวนการรายงานตัวของอาสาสมัคร ทำให้เกิดความสับสนของเครือข่ายอาสาสมัครกู้ภัยที่เข้าช่วยเหลือซึ่งมาจากหลายพื้นที่ รวมทั้งยังขาดการสนับสนุนค่าตอบแทนให้กับกลุ่มอาสาสมัคร แนวทางการดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหา เช่น การบัญชาการเหตุการณ์ที่มีเอกภาพ และความเข้าใจของบุคลากรในการปฏิบัติงาน ทำให้การบริหารจัดการในสถานการณ์ฉุกเฉินไม่สามารถดำเนินการได้อย่างเป็นรูปธรรมและมีประสิทธิภาพ

3.5 ด้านการฟื้นฟู การจัดการเรื่องศูนย์พักพิงชั่วคราวในระดับพื้นที่ไม่ได้รับหน่วยงานที่รับผิดชอบ การจัดตั้งกองทุนเป็นสิ่งสำคัญ และที่ผ่านมากรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย (ปภ.) ได้เชิญหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมาหารือแล้ว แต่ยังไม่ได้ออกสรุป นอกจากนี้ควรฟื้นฟูสภาพจิตใจผู้ที่ประสบภัยด้วย

3.6 ด้านระบบฐานข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับภัยพิบัติ เช่น ข้อมูลพื้นที่เสี่ยง กลุ่มเสี่ยง ทรัพยากร ฯ ถูกจัดเก็บโดยหลายหน่วยงาน ไม่มีการจัดการอย่างเป็นระบบ หรือบูรณาการข้อมูลร่วมกัน และส่วนใหญ่ข้อมูลที่ใช้ไม่ได้เกิดจากการสำรวจอย่างจริงจัง แต่ใช้ข้อมูลจากการคาดการณ์ ข้อมูลยังเป็นข้อมูลเชิงตัวเลขขาดการแปลงข้อมูลให้เป็นแบบจำลองเพื่อการใช้ประโยชน์ในเชิงป้องกัน และการวางแผนเพื่อจัดการภัยพิบัติ ข้อมูลมีมากและกระจัดกระจาย และข้อมูลเป็นคนละชุดทำให้เกิดความสับสน

3.7 ด้านระบบการสื่อสารเพื่อการเฝ้าระวังและการเตรียมความพร้อมในการรับมือกับภัยพิบัติ เช่น การเตือนภัยล่วงหน้าและการเผยแพร่ข้อมูลของหลายหน่วยงานที่ไม่สอดคล้องตรงกัน ทำให้ประชาชนเกิดความสับสน ไม่สามารถใช้ข้อมูลดังกล่าวในการตัดสินใจและเตรียมตัวได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้ยังขาด

การสนับสนุนการสื่อสาร 2 ทางระหว่างชาวบ้านในชุมชน ท้องถิ่น ขาดการ
สะท้อนข้อมูลภัยพิบัติและการแลกเปลี่ยนข้อมูลอย่างเป็นระบบ

สำหรับการจัดการสื่อสารผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์ซึ่งมีบทบาทที่สำคัญ
ในการประชาสัมพันธ์และกระจายข้อมูลข่าวสารเพราะรวดเร็วและเข้าถึงได้ง่ายนั้น
ควรมีระบบการคัดกรองตรวจสอบการสื่อสารบนช่องทางออนไลน์ เพื่อป้องกันการ
การสื่อสารข่าวลือต่าง ๆ ที่อาจสร้างความตื่นตระหนก และการเพิ่มทักษะของ
ประชาชนในการรับข้อมูล ตัดสินใจ อย่างไรก็ตาม ปัจจุบัน สำนักงานคณะกรรมการ
กิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กสทช.)
ได้พัฒนาระบบแจ้งเตือนภัยฉุกเฉินผ่านโครงข่ายโทรศัพท์เคลื่อนที่ (Cell Broadcast
Center (CBC)) เพื่อเป็นระบบเตือนภัย นอกจากนี้ ยังเตรียมทดสอบระบบแจ้ง
เตือนเหตุฉุกเฉิน Emergency Warning System (EWS) สำหรับกิจการโทรทัศน์
ภาคพื้นดินในระบบดิจิทัล เพื่อเป็นอีกช่องทางหนึ่งในการแจ้งเตือนประชาชนผ่าน
ช่องรายการทีวีดิจิทัล โดยมีสถานีวิทยุโทรทัศน์กองทัพบกที่ได้รับใบอนุญาตให้
บริการโครงข่ายโทรทัศน์ภาคพื้นดินในระบบดิจิทัลเป็นผู้นำร่อง แต่ยังคงขาดข้อมูล
และหน่วยงานที่รับผิดชอบการตัดสินใจที่จะส่งข้อมูลให้กับประชาชน

ระดับ

การจัดการภาวะฉุกเฉิน

ภาวะฉุกเฉิน ระดับ 4	ภาวะเสี่ยงอันตรายสูงสุด ไม่ปลอดภัยอยู่ในสถานะภัยพิบัติอย่าง ชัดแจ้ง กระทบถึงความปลอดภัยของ ประชากรในวงกว้าง	นายกรัฐมนตรี หรือ รองนายกรัฐมนตรี	
ภาวะฉุกเฉิน ระดับ 3	ภาวะเสี่ยงอันตรายสูง จนอาจเกิดผลกระทบการมี ไม่ปลอดภัยถึงระดับปานกลาง และระดับอันตรายเฉพาะพื้นที่	ผู้บัญชาการป้องกัน และบรรเทา สาธารณภัยแห่งชาติ	
ภาวะฉุกเฉิน ระดับ 2	ภาวะเสี่ยงอันตราย จนอาจเกิดการสูญเสียชีวิต และทรัพย์สินของประชาชน ในบางพื้นที่เฉพาะ	ผู้อำนวยการอำเภอ, กทม., จังหวัด	
ภาวะฉุกเฉิน ระดับ 1	ภาวะเสี่ยงอันตรายสูงสุด การติดฉนวนหรือ ข่าวสารอย่างใกล้ชิด	ผู้อำนวยการอำเภอ, ท้องถิ่น ผู้ร่วม กทม.	
ภาวะปกติ	ภาวะเสี่ยงอันตรายสูงสุด ติดฉนวนหรือ ข่าวสารเป็นระยะ	ผู้มีอำนาจสั่งการ	

ที่มา พ.ร.บ. ๒๕๖๐ และ ๒๕๖๑, พ.ร.บ. ๒๕๖๔ - ๒๕๖๕

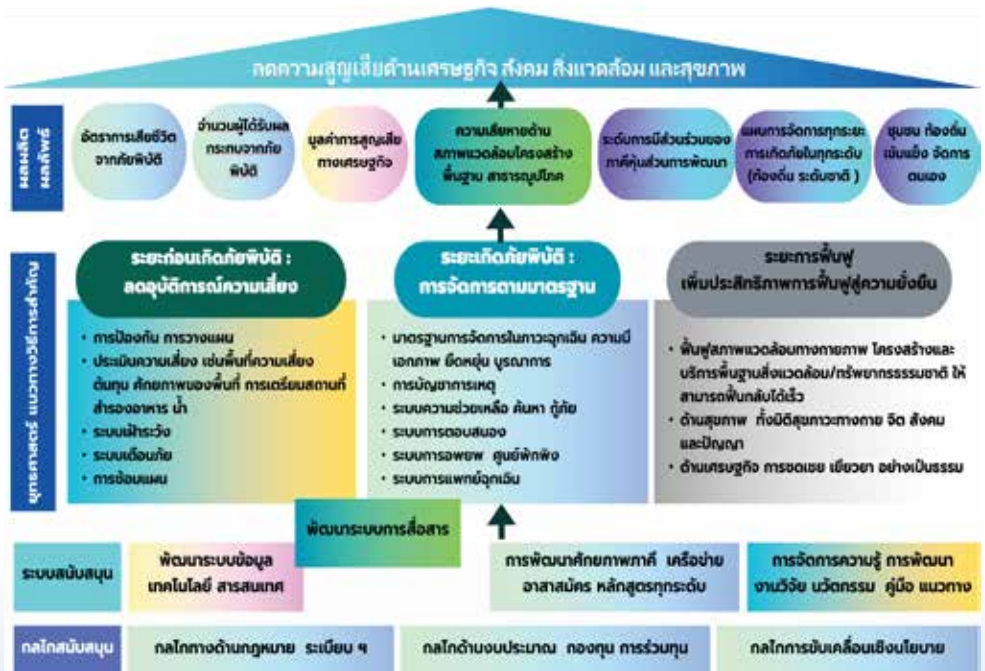
3.8 ด้านการพัฒนาศักยภาพและขีดความสามารถของประชาชน สังคม ชุมชนและท้องถิ่น ซึ่งส่วนใหญ่ยังขาดความรู้ ความเข้าใจ หรือองค์ความรู้เดิม ที่มีอยู่อาจไม่เพียงพอต่อความซับซ้อนของปัญหาและความหลากหลายของ ภัยพิบัติธรรมชาติ จนไม่อาจนำมาสู่การกำหนดมาตรการ ป้องกันและรับมือ ภัยพิบัติอันเป็นสาธารณภัยได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม และศักยภาพ ของท้องถิ่นแต่ละแห่งไม่เท่ากัน

3.9 ด้านกลไกการจัดการ ปัจจุบันมีกลไกการจัดการภัยพิบัติในระดับ ชาติเท่านั้น ยังขาดกลไกการจัดการในระดับตำบล และเมื่อเกิดภัยพิบัติก็ไม่มี การใช้กลไกที่กฎหมายที่มีอยู่แต่จะใช้การตั้งกลไกใหม่แทน นอกจากนั้นกลไก ที่ตั้งขึ้นยังขาดการจัดทำผังการวิเคราะห์กลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่ชัดเจน ทำให้ การดำเนินงานของกลไกขาดประสิทธิภาพและขาดความต่อเนื่อง

กรอบแนวคิด ทิศทางการขับเคลื่อนนโยบายสาธารณะ เพื่อการจัดการภัยพิบัติ โดยชุมชนและท้องถิ่นเป็นศูนย์กลาง

1. เป้าหมายของการจัดการภัยพิบัติ

เกิดกลไกการผลักดันข้อเสนอเชิงนโยบายสู่การปฏิบัติร่วมกันอย่างเป็น
รูปธรรม นำไปสู่การจัดการภัยพิบัติทั้งมิติการเตรียมความพร้อมก่อนเกิดภัย
การเผชิญเหตุ และการฟื้นฟูอย่างยั่งยืน สามารถลดผลกระทบต่อชีวิตและทรัพย์สิน
ลดความสูญเสียด้านเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม และสุขภาพอย่างยั่งยืน

กรอบแนวคิดในการจัดการภัยพิบัติ

2. กรอบทิศทางนโยบาย (Policy Statement)

มุ่งเน้นการกระจายอำนาจในการจัดการภัยพิบัติให้กับชุมชนท้องถิ่น ส่งเสริมการมีส่วนร่วมสร้างหุ้นส่วนการพัฒนา และการสร้างความเข้มแข็งในการจัดการภัยพิบัติของทุกภาคส่วน ทั้งภาครัฐ เอกชน ท้องถิ่น ภาคประชาสังคม ภาควิชาการ และภาคีเครือข่าย เสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชนท้องถิ่น จัดการตนเองเพื่อการจัดการภัยพิบัติ สนับสนุนให้เกิดกองทุนท้องถิ่นในการจัดการภัยพิบัติ มีการบูรณาการข้อมูล จัดทำและบูรณาการแผนการดำเนินงานที่ครอบคลุมตลอดห่วงโซ่กิจกรรมทั้งระยะการป้องกันเพื่อเตรียมความพร้อมรับมือภัยพิบัติ การเผชิญเหตุและตอบโต้ขณะเกิดภัยพิบัติ และการฟื้นฟูเพื่อลดความเสี่ยงและสร้างความปลอดภัยของชุมชนอย่างยั่งยืน

3. ข้อเสนอโยบายตามกรอบทิศทางนโยบาย

(1) กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย (ปภ.) กระทรวงมหาดไทย เป็นเจ้าภาพหลัก ร่วมกับสำนักงานคณะกรรมการการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ทบทวนแก้ไขพระราชบัญญัติป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย พ.ศ. 2550 หรือให้มีกฎกระทรวง ประกาศกระทรวง ให้มีความชัดเจนมากขึ้น ในประเด็นดังต่อไปนี้

(1.1) แก้ไขประเด็น กลไกและบทบาทในการเตรียมการป้องกัน และการจัดการสาธารณภัยของชุมชนและท้องถิ่นให้ชัดเจน สอดคล้องกับบริบทพื้นที่มากขึ้น โดยเฉพาะในระยะก่อนเกิดภัยพิบัติ เช่น การจัดทำแผนจัดการภัยพิบัติการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การประกาศเขตภัยพิบัติ การส่งเสริมชุมชนเตรียมพร้อมรับมือภัยพิบัติ และเปิดโอกาสให้ผู้ประสบภัยที่ไม่มีสัญชาติไทย ไม่มีสถานะทางทะเบียนเข้าถึงการเยียวยา จากรัฐอย่างเท่าเทียม ทั้งถึง และเป็นธรรม

(1.2) การปรับแก้ไขระเบียบของท้องถิ่นให้สอดคล้องกับบริบทพื้นที่และลักษณะการเกิดภัยพิบัติที่มีความเชื่อมโยงจากหลายพื้นที่ หลายหน่วยงานองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยเสนอให้มีการปลดล็อกระเบียบการบริหารจัดการข้ามพื้นที่ ข้ามจังหวัดเพื่อประโยชน์ของท้องถิ่นและลดผลกระทบตลอดห่วงโซ่ทั้งพื้นที่ที่เป็นต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำ

(1.3) เพิ่มประเด็นการกักเซาะชายฝั่งให้เป็นภัยพิบัติ

(1.4) กลไกคณะกรรมการขับเคลื่อนส่งเสริมสิทธิเสรีภาพการกระจายอำนาจและการจัดการภัยพิบัติ ควรสนับสนุนการขับเคลื่อนนโยบายสาธารณะเพื่อการจัดการภัยพิบัติโดยชุมชนและท้องถิ่นเป็นศูนย์กลางสู่การปฏิบัติ

(2) กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย (ปภ.) กระทรวงมหาดไทย เป็นเจ้าภาพหลัก ร่วมกับกรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น สภาองค์กรชุมชน สำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในระดับพื้นที่

ร่วมกันสนับสนุนให้เกิดแผนแม่บทการจัดการภัยพิบัติโดยชุมชนและท้องถิ่นเป็นศูนย์กลาง พร้อมผลักดันให้เกิดแผนปฏิบัติการและงบประมาณตามแผนแม่บทที่กำหนดขึ้น และให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำแผนการจัดการภัยพิบัติของชุมชนและท้องถิ่นบรรจุไว้ในแผนการจัดการภัยพิบัติทั้งระดับจังหวัด อำเภอ ตำบล โดยมีรายละเอียดสาระสำคัญในการจัดทำแผนแม่บทดังนี้

(2.1) กรอบการจัดทำแผนจัดการภัยพิบัติของชุมชนและท้องถิ่น ครอบคลุมการดำเนินงานทุกระยะกล่าวคือ ระยะก่อนเกิดภัยพิบัติ เน้นการป้องกันภัยพิบัติและการเตรียมความพร้อม ระยะเกิดภัยพิบัติ และระยะฟื้นฟู

(2.2) การวิเคราะห์บริบทปัญหาที่เกิดจากการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่เป็นสาเหตุของภัยพิบัติของชุมชนและท้องถิ่น และเสนอแนวทางการปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานที่เป็นสาเหตุดังกล่าว

(2.3) การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมที่เป็นสาเหตุของภัยพิบัติ เช่น การจัดการน้ำ การใช้ประโยชน์ที่ดิน การกัดเซาะชายฝั่ง ฯ เสนอแนวทางการปรับปรุงสภาพแวดล้อมที่เป็นสาเหตุดังกล่าว

(2.4) จัดให้มีกลไกสนับสนุนการจัดทำแผนแม่บทของชุมชนและท้องถิ่น และควรตั้งอนุกรรมการขับเคลื่อนการจัดการภัยพิบัติโดยชุมชนเพื่อขับเคลื่อนแผนดังกล่าว

(2.5) เสนอให้ผู้ว่าราชการจังหวัด และผู้ว่ากรุงเทพมหานคร จัดทำแผนการจัดการภัยพิบัติไว้ในยุทธศาสตร์จังหวัด และแผนของคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ (ก.บ.จ.) และให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้รับผิดชอบในการบูรณาการหน่วยงานระดับพื้นที่

(3) การแต่งตั้งคณะกรรมการที่มีผู้แทนจากชุมชน ท้องถิ่น กลไกภาคประชาสังคม อาสาสมัครกู้ภัย และภาคประชาชน ให้มีหน้าที่ในการขับเคลื่อนแผนแม่บท และบูรณาการประสานความร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยในระดับจังหวัดให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้ลงนามคำสั่งแต่งตั้ง หรือระดับอำเภอให้นายอำเภอลงนามคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการ

(4) ขอให้รัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสนับสนุนการจัดตั้งและพัฒนา กองทุนการจัดการภัยพิบัติโดยชุมชนและท้องถิ่นเป็นศูนย์กลาง และจัดตั้งกลไกการประสานความร่วมมือจัดการภัยพิบัติในพื้นที่ตำบล ภูมินิเวศ เพื่อเตรียมความพร้อม ป้องกัน และช่วยเหลือ จัดการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าและฟื้นฟูภายหลังประสบภัยพิบัติ โดยอาจจัดตั้งกองทุนขึ้นมาใหม่หรือเป็นส่วนหนึ่งของกองทุนที่มีอยู่แล้วในชุมชนและท้องถิ่น รวมทั้งจัดสรรงบประมาณ สมทบกองทุนภัยพิบัติที่ชุมชนท้องถิ่นริเริ่มดำเนินการ ดังนี้

(4.1) การจัดตั้งกองทุนในระดับชาติ ให้กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กระทรวงมหาดไทย เป็นเจ้าภาพหลัก ร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการจัดตั้งกองทุนดังกล่าว

(4.2) การจัดตั้งกองทุนระดับพื้นที่ ให้องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล เป็นเจ้าภาพหลัก

(4.3) เพิ่มบทบาทของกองทุนหลักประกันสุขภาพระดับท้องถิ่น (กองทุนตำบล) ที่เน้นความร่วมมือระหว่างสำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ให้สนับสนุนการจัดการภัยพิบัติโดยชุมชนเพื่อเตรียมความพร้อม ป้องกัน และช่วยเหลือขณะเกิดเหตุ

(5) กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กระทรวงมหาดไทย ร่วมกับสำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ โดยคณะกรรมการพัฒนาระบบและกลไกการประเมินผลกระทบด้านสุขภาพ เครือข่ายนักวิชาการด้านการประเมินผลกระทบด้านสุขภาพและภาคีเครือข่ายที่เกี่ยวข้อง นำเครื่องมือการประเมินผลกระทบด้านสุขภาพมาใช้ในการติดตาม ประเมินแผนการจัดการภัยพิบัติของชุมชนและท้องถิ่น โดยเน้นการประเมินเพื่อการเรียนรู้ร่วมกันของชุมชนและท้องถิ่น

(6) กระทรวงอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม ร่วมกับสถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ และเครือข่ายสถาบันการศึกษาในพื้นที่ เป็นหน่วยงานสนับสนุนข้อมูล ชุมชนความรู้ นวัตกรรมด้านการจัดการภัยพิบัติ การพัฒนาศักยภาพและขีดความสามารถของบุคลากรอาสาสมัครในการจัดการภัยพิบัติภาคพลเมืองที่หลากหลายเพื่อรับมือภัยพิบัติในระดับชุมชนท้องถิ่นและระดับชาติ การสร้างองค์ความรู้และมาตรฐานการกู้ชีพจากภัยพิบัติ รวมทั้งมีการจัดการองค์ความรู้ด้านภัยพิบัติอย่างเป็นระบบและมีการเผยแพร่องค์ความรู้ที่จำเป็นกับประชาชน

(7) กระทรวงอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม โดยหน่วยบริหารและจัดการทุนด้านการพัฒนาระดับพื้นที่ (บพท.) หรือหน่วยงานสนับสนุนการวิจัยอื่นในสังกัด สนับสนุนทุนวิจัย ด้านการจัดการภัยพิบัติ ระดับพื้นที่ที่สนับสนุนการสร้างองค์ความรู้ การทำงานวิจัยในชุมชน และถ่ายทอดความรู้ของการจัดการทุนวิจัยเพื่อการใช้ประโยชน์และการพัฒนาพื้นที่

(8) กระทรวงศึกษาธิการ โดยกรมส่งเสริมการเรียนรู้ (สกร.) ศูนย์วิทยาศาสตร์เพื่อการศึกษาจังหวัดและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง พัฒนาชุดความรู้หลักสูตรท้องถิ่นเกี่ยวกับการรับมือภัยพิบัติที่สอดคล้องกับบริบทของพื้นที่ เช่น หลักสูตรการเตรียมความพร้อม การเผชิญภัย และการฟื้นฟู ผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศ การเปลี่ยนแปลงแนวโน้มโลกใหม่ที่อาจส่งผลกระทบต่อประชาชนและชุมชน สิ่งแวดล้อมและการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ โดยให้บูรณาการเนื้อหาบรรจุไว้ในหลักสูตรการศึกษาตั้งแต่ระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา อุดมศึกษา และหลักสูตรตามอัธยาศัย

(9) กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม เป็นเจ้าภาพหลัก ร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องพัฒนาระบบฐานข้อมูลและบูรณาการรวบรวมข้อมูลไว้เพียงหน่วยงานเดียว และให้เป็นข้อมูลแบบเปิด (Open access) ที่ให้ประชาชนและหน่วยงานต่าง ๆ สามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้ และให้มีการตั้งสำนักข่าวแห่งชาติเพื่อบริหารจัดการข้อมูลและการสื่อสารประชาสัมพันธ์

(10) กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กสทช.) กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย โดยคณะกรรมการบริหารระบบการเตือนภัยพิบัติแห่งชาติ (กภช.) ดำเนินการพัฒนาระบบการบริหารแจ้งเตือนภัยพิบัติให้พร้อมใช้งานและแจ้งเตือนให้ประชาชนรับทราบทันเวลาและสถานการณ์

(11) สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กระทรวงมหาดไทย เป็นหน่วยงานหลัก ในการสร้างร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องการฝึกซ้อมร่วมกับกลุ่มประเทศอาเซียน ความร่วมมือกับองค์กรระหว่างประเทศ เพื่อเพิ่มความรู้ ทักษะความเชี่ยวชาญให้กับองค์กรปกครองท้องถิ่น ในการจัดการภัยพิบัติ รวมถึงการกำหนดแนวทางการจัดการภัยพิบัติข้ามพรมแดนร่วมกัน

(12) รัฐบาลจัดตั้งกลไกการดำเนินงานระดับชาติ เพื่อประสานความร่วมมือทั้งระบบ เช่น ระบบฐานข้อมูล ระบบการสื่อสาร ระบบอาสาสมัคร

รายชื่อคณะทำงานวิชาการทบทวนข้อเสนอเชิงนโยบาย การขับเคลื่อนนโยบายสาธารณะ เพื่อการจัดการภัยพิบัติโดยชุมชนและท้องถิ่นเป็นศูนย์กลาง

ที่ปรึกษาการทำงาน

ผศ.ดร.พงศ์เทพ สุธีรวัฒน์	รองอธิการบดีฝ่ายบริหารและยุทธศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
นายแพทย์อภิชาติ รอดสม	รองเลขาธิการคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ
นายแพทย์วรัญญู สัตยวงศ์พิพย์	รองเลขาธิการคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ
นายจารึก ไชยรักษ์	ผู้ช่วยเลขาธิการคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ และผู้อำนวยการสำนักนโยบายสาธารณะ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
นายสมเกียรติ พิทักษ์กมลพร	ผู้ช่วยเลขาธิการคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ และผู้อำนวยการสำนักนโยบายสาธารณะภาคใต้

คณะทำงานเอกสาร

1. **ดร.เพ็ญ สุขมาก**
ผู้อำนวยการสถาบันนโยบายสาธารณะ
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
2. **ผศ.ดร.สมพร ช่วยอารีย์**
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี
3. **ดร.จตุรงค์ คงแก้ว**
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตภูเก็ต
4. **ดร.วรารณณ์ แก้วทนงค์**
สถาบันส่งเสริมการบริการวิชาการ
มหาวิทยาลัยทักษิณ
5. **ดร.นิชากรณ์ พันธุ์คง**
มหาวิทยาลัยทักษิณ
6. **ดร.มูมตาส มีระมาน**
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา วิทยาเขตสตูล
7. **ดร.ศิริภัทร ศิริกุลพิทักษ์**
นักวิชาการอิสระ
9. **ดร.อภิชาติ ชุมคง**
นักวิชาการอิสระ
10. **นายไพฑูรย์ ทองสม**
นักวิชาการอิสระ
11. **นายไมตรี จงไกรจักร์**
มูลนิธิชุมชนไท
12. **นายเจษฎาพันธ์ พรหมมงคล**
เครือข่ายภัยพิบัติภาคใต้
13. **นางสาวฮามีดีห์ หวันนุรัตน์**
สถาบันนโยบายสาธารณะ
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
14. **นางสาวซูวารี มอซู**
สถาบันนโยบายสาธารณะ
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
15. **นางสาวสิริกร คำภูไทย**
สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ
16. **นางสาวรัตนา เอิบกิ้ง**
สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ
17. **นายกรฤทธิ ชุมนุรักษ์**
สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ
18. **นางสาวพฤกษา สิ้นลือนาม**
สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ
19. **นางสาวนันทยา ลีวลักษณ์**
สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ

ดาวน์โหลดหนังสือ และข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่

www.nationalhealth.or.th

สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพ
แห่งชาติ

สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ

อาคารสุขภาพแห่งชาติ ชั้น ๓ เลขที่ ๘๘/๓๙ หมู่ ๔ ซอยติวานนท์ ๑๔
ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐

www.nationalhealth.or.th

nhco@saraban.mail.go.th

[NhcoThai](#)

๐๒ ๘๓๒ ๕๐๑๓

[NHCO.thai](#)

[Healthstation.official](#)